

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

34. podkreśla prawo państw członkowskich do stosowania zasady bliskości i zasady samowystarczalności w odniesieniu do odzyskiwania lub unieszkodliwiania mieszanych odpadów komunalnych w celu pobudzenia krajowego planowania gospodarki odpadami i wydajności spalania odpadów;

*
* *
*

35. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.

P6_TA(2007)0031

Rola kobiet w Turcji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie roli kobiet w życiu społecznym, gospodarczym i politycznym Turcji (2006/2214(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 listopada 2006 r. zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w okresie 2006-2007” (COM(2006)0649), a szczególnie zawarte w niej sprawozdanie w sprawie postępów Turcji,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2005 r. Dokument strategiczny w sprawie rozszerzenia – 2005 r. (COM(2005)0561),
- uwzględniając rezolucję z dnia 27 września 2006 r. w sprawie postępów Turcji na drodze do przystąpienia ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie roli kobiet w życiu społecznym, gospodarczym i politycznym Turcji ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 17 grudnia 2004 r. o otwarciu w dniu 3 października 2005 r. negocjacji związanych z przystąpieniem Turcji do Unii Europejskiej,
- uwzględniając dorobek wspólnotowy w dziedzinie praw kobiet i równouprawnienia płci,
- uwzględniając zalecenie nr 3 Komitetu Ministrów Rady Europy (2003) z dnia 12 marca 2003 r. dla państw członkowskich w sprawie zrównoważonego uczestnictwa kobiet i mężczyzn w podejmowaniu decyzji politycznych i publicznych,
- uwzględniając Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 177 z 1996 r. dotyczącą domowej pracy nakładczej,
- uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Komitetu Konsultacyjnego ECOSOC UE – Turcja pt. „Kobiety i Zatrudnienie”, sporządzone w Kayseri (Turcja) w dniu 14 lipca 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdanie tureckiej komisji parlamentarnej z 1996 r. w sprawie zabójstw uzasadnionych honorem lub tradycją oraz przemocy wobec kobiet i dzieci,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0381.

⁽²⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 385.

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

- uwzględniając orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie tureckich przepisów dotyczących noszenia islamskiej chusty w placówkach szkolnictwa wyższego⁽¹⁾,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z 1979 r. oraz jej protokół dodatkowy, które wchodzą w skład prawa międzynarodowego i do których przestrzegania Turcja zobowiązała się odpowiednio w 1985 r. i 2002 r.; oraz uwzględniając art. 90 konstytucji Turcji, który stanowi, iż prawo międzynarodowe jest nadrzędne wobec tureckiego prawa krajowego,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0003/2007),
- A. mając na uwadze, że przyjęcie dorobku wspólnotowego jest niezbędnym warunkiem przystąpienia kandydatów do członkostwa w Unii Europejskiej oraz że prawa kobiet i równouprawnienia płci są częścią dorobku wspólnotowego,
- B. mając na uwadze sprawozdanie Komisji w sprawie postępów Turcji na drodze do członkostwa UE zawarte w powyższym dokumencie strategicznym z dnia 9 listopada 2005 r., w odniesieniu do sytuacji kobiet, następujące główne obszary budzące zaniepokojenie, m.in.: przemoc wobec kobiet, w szczególności przemoc w rodzinie i przestępstwa w imię honoru, wysoki wskaźnik analfabetyzmu, mała liczba kobiet w parlamencie i w lokalnych organach przedstawicielskich oraz niewielki udział i powszechna dyskryminacja kobiet na rynku pracy mając na uwadze, że gospodarcza niezależność ma zasadnicze znaczenie dla ich emancypacji, co powinno mieć zasadnicze znaczenie dla Turcji,
- C. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu w sprawie postępów Turcji za rok 2006 Komisja stwierdziła, iż w odniesieniu do praw kobiet, ramy prawne są generalnie zadowalające, natomiast ich wdrażanie jest nadal wyzwaniem,
1. podkreśla, że poszanowanie praw człowieka, w tym praw kobiet, jest podstawowym warunkiem członkostwa w UE i wzywa Komisję do usytuowania kwestii praw kobiet w centrum negocjacji z Turcją;
 2. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie aktywnej fazy negocjacji akcesyjnych z Turcją; ubolewa jednakże nad faktem spowolnienia procesu reform w Turcji w ciągu ostatniego roku oraz nad utrzymującym się problemem związanym z prawami kobiet;

Wdrażanie ustawodawstwa i koordynacja

3. odnotowuje, że ramy prawne dotyczące praw kobiet ogólnie są zadowalające, a jednocześnie uważa, że niedoskonałe jest ich wdrażanie; ponawia w związku z tym swoje wezwanie do pełnego i efektywnego wdrożenia dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw kobiet, w szczególności w uboższych regionach kraju;
4. wzywa rząd Turcji do przyspieszenia wdrożenia nowego ustawodawstwa w dziedzinie praw kobiet oraz zapewnienia jego całkowitej zgodności z wymogami dorobku wspólnotowego i skutecznego wdrażania w praktyce;
5. podkreśla, że nowy turecki kodeks karny, który wszedł w życie w czerwcu 2005 r., znacznie wzmacnia podstawowe prawa kobiet, ale że dyrektywy dotyczące równości mężczyzn i kobiet nie zostały jeszcze w całości przeniesione do prawa krajowego; z zaniepokojeniem odnotowuje (nieudane) próby zniesienia ustawodawstwa w zakresie praw kobiet;

⁽¹⁾ Leyla Şahin przeciwko Turcji, sprawa nr. 44774/98.

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

6. ubolewa, że w niektórych częściach południowo-wschodniej Turcji dziewczynki nie są rejestrowane po urodzeniu, co utrudnia walkę z wymuszonymi małżeństwami i zbrodniami honorowymi, ponieważ ofiary nie mają oficjalnej tożsamości; wzywa władze tureckie do dalszego podejmowania wszelkich koniecznych kroków w celu zapewnienia rejestracji wszystkich tureckich dzieci po narodzinach;
7. podkreśla, że rząd Turcji powinien prowadzić oraz ustanowić tam, gdzie to konieczne, ogólnokrajową rejestrację prawną związków małżeńskich, aby zagwarantować wszystkim mężczyznom i kobietom uprawnienia obywatelskie, takie jak dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej oraz jednakowy dostęp do rynku pracy;
8. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w Turcji komitetu konsultacyjnego ds. statusu kobiet (Komitet), który będzie sprawował funkcję doradczą w kwestii planowania i wdrażania polityki krajowej związanej z prawami kobiet;
9. podkreśla konieczność włączenia do Komitetu partnerów społecznych, przedstawicieli organów i organizacji pozarządowych zajmujących się równouprawnieniem oraz przedstawicieli związków zawodowych, gdyż te obecnie nie wchodzą w jego skład, a także wzywa zaangażowane organy do efektywnego wykorzystywania Komitetu w celu uzyskania sprawnej koordynacji działań zainteresowanych stron;

Spółeczeństwo obywatelskie

10. zwraca uwagę na stałą troskę w związku ze współpracą pomiędzy organizacjami pozarządowymi a rządem Turcji;
11. wzywa do jednakowego traktowania wszystkich organizacji pozarządowych, w tym wolnych i autonomicznych organizacji kobiet;
12. z zadowoleniem przyjmuje spotkanie tureckiej Minister Praw Kobiet z przedstawicielami 55 tureckich organizacji kobiet oraz decyzję powołania bardziej ustrukturyzowanej współpracy i efektywnej koordynacji pomiędzy ministerstwem a organizacjami pozarządowymi; oczekuje, że ta wola polityczna znajdzie w przyszłości praktyczny wyraz w postaci konkretnych inicjatyw i środków;
13. wzywa Komisję i rząd Turcji do uhonorowania w formie trwałych struktur i instytucji zasadniczej i podstawowej partnerskiej roli organizacji pozarządowych walczących o prawa kobiet oraz do włączenia organizacji pozarządowych w proces negocjacji akcesyjnych z UE w zinstytucjonalizowanej formie w oparciu o przewidziane procedury;
14. wzywa rząd Turcji do przeprowadzenia wielkiej kampanii na rzecz przekazania a całemu społeczeństwu wizerunku kobiet jako napędzających rozwój gospodarczy i społeczny;
15. zdaje sobie sprawę z rosnących obaw organizacji pozarządowych zajmujących się prawami kobiet, spowodowanych problemami, jakie organizacje te mogą napotykać w trakcie szczegółowych procedur związanych z uzyskaniem dotacji z UE i podczas realizacji projektów, na które uzyskały dotacje; zwraca uwagę, że wiele organizacji pozarządowych zajmujących się prawami kobiet ma wątpliwości, czy ubiegać się o dotacje i w rezultacie nie zdoła skorzystać z nadzwyczaj ważnych środków;
16. wyraża zadowolenie z powstania STGM (Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego), które pomaga w rozwoju społeczeństwa obywatelskiego;
17. wzywa Komisję do zapewnienia dodatkowego wsparcia, między innymi dzięki zwiększaniu zdolności innych ośrodków pomocowych;

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

Dane, standardy i cele

18. zauważa, że w dalszym ciągu brak dokładnych danych na temat sytuacji kobiet w Turcji, a istniejące dane nie obejmują jeszcze problemów związanych z sytuacją, rolą i prawami kobiet;
19. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę podjętą na początku roku 2007 przez turecki Państwowy Instytut Statystyczny, której celem jest prowadzenie statystyk uwzględniających problematykę płci, odnoszących się do życia społecznego, kulturowego i gospodarczego, z uwzględnieniem danych na temat różnic w płacach kobiet i mężczyzn;
20. z zadowoleniem przyjmuje wspólny projekt UE-Turcja „Promocja równouprawnienia” mający na celu wzmocnienie zdolności zainteresowanych stron do obrony kobiet przed przemocą w rodzinie i wyraża zadowolenie z inicjatywy w sprawie sporządzenia bazy danych dotyczącej przemocy wobec kobiet „Krajowe badania przyczyn i konsekwencji przemocy wobec kobiet” stanowiącej część projektu;
21. wzywa rząd Turcji do dostarczenia szczegółowych i wiarygodnych danych dotyczących poziomu analfabetyzmu wśród kobiet, równego dostępu kobiet do edukacji, problemów w zakresie ich udziału w życiu zawodowym przemocy wobec kobiet oraz zabójstw w imię honoru i wymuszonych małżeństw;
22. wzywa Komisję do określenia w przedstawianych Radzie Europejskiej sprawozdaniach na temat przebiegu reform jasnych wytycznych oraz precyzyjnych krótko-, średnio- i długookresowych celów w zakresie praw kobiet;
23. wzywa rząd Turcji do zagwarantowania, aby wszystkie kobiety, bez względu na język, rasę, tożsamość etniczną, kolor skóry, poglądy polityczne, wiarę oraz religię, uczestniczyły w programach na rzecz praw kobiet;
24. wyraża zaniepokojenie uwagą Komisji, że ustawa o ochronie rodziny jest stosowana tylko częściowo i wzywa władze Turcji, aby niezwłocznie zaczęły ją prawidłowo i skutecznie wdrażać, ponieważ przyczyni się to do ochrony pozycji i praw kobiet w rodzinie;

Przemoc wobec kobiet

25. zauważa, że przemoc wobec kobiet wciąż stanowi problem i potępia przypadki przemocy wobec kobiet, w tym również zabójstwa honorowe, przemoc domową, wymuszone małżeństwa i poligamię;
26. odnotowuje uwagę Komisji, że pomimo przepisów nowego kodeksu karnego, które wymieniają „zabójstwo z przyczyn moralnych” jako okoliczność obciążającą w przypadku zbrodni morderstwa, kary zasądzone przez sądy są nadal łagodne; wzywa organy sądowe do prawidłowego i skutecznego stosowania i interpretowania przepisów kodeksu karnego w celu powstrzymania tego rodzaju przestępstw oraz zagwarantowania, że do przestępstw wobec kobiet nie będzie można zastosować zmniejszenia kary ani okoliczności łagodzących;
27. jest poważnie zaniepokojony faktem, iż nadal mają miejsce samobójstwa popełniane przez kobiety pod wpływem rodziny, zwłaszcza w regionach na wschodzie i południowym wschodzie kraju; wzywa rząd Turcji do ochrony kobiet przed tego rodzaju naciskami wywieranymi przez ich rodziny oraz do przedłożenia szczegółowych i wiarygodnych danych dotyczących zjawiska samobójstw wśród kobiet, w szczególności w południowo-wschodnich regionach kraju;
28. wzywa instytucje publiczne (sądownictwo, administrację, policję, system ochrony zdrowia itd.) do zagwarantowania, aby kobiety dotknięte przemocą w Turcji otrzymywały wszelką potrzebną pomoc;
29. podkreśla, że w przypadkach, w których nie udaje się ochronić ofiar i im pomóc, instytucje publiczne powinny wszczynać dochodzenie sądowe i podejmować starania o podjęcie środków dyscyplinarnych przeciwko osobom odpowiedzialnym;

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

30. z zadowoleniem przyjmuje oficjalne pismo wystosowane przez premiera w odpowiedzi na sprawozdanie tureckiej komisji parlamentarnej dotyczące zabójstw uzasadnianych tradycją lub honorem oraz przemocy wobec kobiet, które nakazuje wszystkim ministerstwom, instytucjom publicznym i lokalnym zarządom wcielenie w życie zaproponowanych rozwiązań w kwestii zapobiegania przemocy wobec kobiet; wzywa rząd Turcji do sformułowania wiążących i praktycznych instrukcji dotyczących wdrażania tego oficjalnego pisma, do zapewnienia dostatecznego finansowania niezbędnych działań oraz do wyjaśnienia konsekwencji jego nieprzestrzegania;

31. przyjmuje z zadowoleniem oficjalny okólnik tureckiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 2007 r. ustanawiający plan działań na rzecz koordynacji polityki w celu zapobiegania zbrodniom popełnianym w imię honoru i tradycji, który wymaga stanowczego wdrożenia prawodawstwa dotyczącego utworzenia schronisk we wszystkich gminach powyżej 50 000 mieszkańców, powołania w każdym mieście specjalnych komitetów, których zadaniem będzie koordynacja wysiłków na rzecz pomocy ofiarom zbrodni popełnianych w imię honoru i tradycji, a także podjęcia działań na rzecz wsparcia psychologicznego i finansowego oraz ochrony ofiar;

32. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą kształcenia żołnierzy odbywających służbę wojskową w zakresie przeciwdziałania przemocy wobec kobiet oraz włączenia takich zagadnień, jak prawa kobiet jako część praw człowieka, równouprawnienie, przemoc wobec kobiet i zabójstwa uzasadniane honorem do programu nauczania szkół policyjnych;

33. wzywa rząd turecki i Komisję do priorytetowego zajęcia się przemocą ogólnie, a w szczególności przestępstwami honorowymi oraz stworzenia specjalnych schronisk o zaostrzonym rygorze bezpieczeństwa, również w południowo-wschodnich regionach Turcji, aby kobiety miały możliwość schronienia się w miejscu zamieszkania; apeluje o środki wsparcia i pomocy dla ośrodków poradnictwa dla kobiet w południowo-wschodniej Turcji, np. KA-MER; domaga się, aby rozwój gospodarczy koncentrował się na kobietach w regionach, w których są one narażone na przemoc; podkreśla znaczenie prowadzenia bardziej systematycznych dochodzeń, a zatem szkolenia policji i organów sądowniczych w kwestiach równouprawnienia i walki z przemocą; podkreśla potrzebę instruowania sędziów, aby stosowali nowe prawo w celu orzekania surowych kar za akty przemocy i w szczególności przestępstwa honorowe, przymusowe małżeństwa i poligamię, a w szczególności na konieczność ochrony świadków; nalega, aby rząd Turcji zawarł specjalne porozumienie z Komisją w sprawie uczestnictwa w programie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne) oraz przeznaczył w budżecie krajowym konieczne środki finansowe na ten cel;

34. podkreśla, że kobietom należy zapewnić nie tylko ochronę, ale przede wszystkim opiekę i pomoc psychologiczną; żąda, aby takie usługi były świadczone w schroniskach dla kobiet i na terenie tych regionów, które mają wysoki wskaźnik samobójstw kobiet i przemocy wobec kobiet;

35. wzywa turecki rząd do zawierania sojuszy ze wszystkimi grupami społecznymi – obywatelskimi, społecznymi i religijnymi – w celu inicjowania kampanii adresowanych w szczególności do młodego pokolenia, mających zwiększać świadomość, iż przemoc wobec kobiet i dzieci stanowi poważne naruszenie praw człowieka, oraz budzić niechęć do wszystkich form przemocy;

Schroniska

36. zauważa, że schroniska dla kobiet w Turcji, które padły ofiarą przemocy, mogące ponoć pomieścić 469 kobiet i z których dotychczas skorzystało 5512 kobiet⁽¹⁾, nie zaspokajają potrzeb ludności, której liczba wynosi ok. 70 mln, jeżeli nie wykorzystuje się w odpowiedni sposób nawet tych nader ograniczonych możliwości, jakie daje obowiązujące prawo, zgodnie z którym we wszystkich miastach liczących ponad 50 tys. mieszkańców powinno być schronisko;

37. wzywa rząd Turcji do zagwarantowania skuteczności, bezpieczeństwa i dostępności wystarczającej liczby schronisk dla kobiet;

⁽¹⁾ Źródło: Nimet Çubukçu, turecka minister odpowiedzialna za prawa kobiet.

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

38. wyraża zadowolenie z powstania telefonu zaufania „183 usługi socjalne dla rodziny, kobiet, dzieci i osób niepełnosprawnych”, gdzie można zgłaszać przypadki przemocy oraz wyraża zadowolenie z ustanowienia ogólnokrajowej gorącej linii pomocowej, 157, dla ofiar handlu ludźmi, i wyraża przekonanie, że może to stanowić dobry przykład także dla UE;

39. ponownie wzywa Turcję do ratyfikowania protokołu dodatkowego nr 2 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka;

40. wzywa rząd Turcji do dokonania ulepszeń strukturalnych i personalnych w schroniskach dla kobiet oraz do eliminacji niedostatków, które są przyczyną skarg;

41. zachęca rząd Turcji, aby uczynił więcej na rzecz promowania współpracy między instytucjami państwowymi/władzami lokalnymi i niezależnymi organizacjami kobiet; wzywa go także do zapewnienia pomocy finansowej niezależnym i autonomicznym schroniskom dla kobiet;

Współudział w życiu politycznym

42. zauważa, że udział kobiet w życiu politycznym w Turcji jest zbyt mały; podkreśla fakt, iż dyskryminacji kobiet można niekiedy najskuteczniej zapobiegać poprzez tymczasowe środki służące dyskryminacji pozytywnej, na których stosowanie pozwala m.in. konwencja CEDAW, oraz że istnieją ogromne potrzeby w zakresie modeli roli kobiety na stanowiskach decyzyjnych i związanych ze sprawowaniem władzy;

43. proponuje przedstawienie środków, które gwarantowałyby odpowiednie reprezentowanie kobiet na listach wyborczych jako najlepszy sposób na zwiększenie udziału kobiet w życiu politycznym Turcji w krótkiej perspektywie czasowej;

44. wzywa tureckie partie polityczne do przyjęcia wewnętrznych przepisów gwarantujących obecność kobiet w ich organach kierowniczych wszystkich szczebli;

45. nalega, aby partie polityczne w Turcji, poczynszy od najbliższych wyborów w 2007 r., umieszczały więcej kandydatów płci żeńskiej na listach wyborczych w celu zapewnienia kobietom odpowiedniej roli w strukturach partii, a także zwracały uwagę na znaczenie udziału kobiet w życiu politycznym;

46. ubolewa nad tym, że w parlamencie tureckim wciąż jeszcze nie powstała stała komisja ds. praw kobiet i równouprawnienia); podkreśla, że obietnice, złożone przez rząd Turcji oraz niektóre partie polityczne w ich programach politycznych, powinny zostać dotrzymane oraz zaznacza, że komisja ta powinna powstać jak najszybciej;

47. wyraża zaniepokojenie uwagą Komisji, że kobiety nadal są narażane na praktyki dyskryminacyjne, między innymi z uwagi na brak wykształcenia i wysoki poziom analfabetyzmu w kraju i wzywa władze Turcji do zapewnienia równouprawnienia w dostępie do edukacji i rynku pracy, w szczególności w regionach południowo-wschodnich; wywa w tym kontekście do podjęcia działań w sektorze szkolnictwa umożliwiających kadrze nauczycielskiej zdobycie odpowiednich kompetencji dotyczących perspektywy płci oraz utrzymanie systemu bodźców gwarantującego uczęszczanie dziewcząt do szkoły; apeluje także o uświadamianie uczniom i uczennicom równych praw mężczyzn i kobiet prawa kobiet do samookreślenia, również poprzez uwzględniające perspektywę płci podręczniki szkolne;

Edukacja

48. przyjmuje do wiadomości szacunkowe dane UNICEF mówiące o tym, że każdego roku od 600 do 800 tys. dziewcząt, które osiągnęły wiek szkolny, nie uczęszcza do szkoły, gdyż zabraniają im tego rodziny lub ze względu na trudności logistyczne;

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

49. z zadowoleniem przyjmuje kampanię edukacyjną skierowaną do dziewcząt „Dziewczeta, chodźmy do szkoły!”, która zaowocowała przyjęciem do szkoły 222 800 dziewcząt; z zadowoleniem przyjmuje również kampanię na rzecz wspierania edukacji narodowej, która w ciągu czterech lat dotarła do prawie 5 mln dorosłych, z których większość to kobiety pochodzące z obszarów wiejskich oraz dziewczeta, które nie mogły uczęszczać do szkoły;

50. podkreśla znaczenie oświaty oraz jej potencjalnego wkładu do osiągnięcia przez kobiety niezależności ekonomicznej; wzywa władze Turcji do utworzenia systemu kontroli gwarantującego uczęszczanie dziewcząt do szkoły; podkreśla wagę zwiększenia dostępu uczących się kobiet do szkół wyższych i uniwersytetów oraz zwiększenia ich zainteresowania takimi dyscyplinami, jak psychologia, w celu odpowiedniego ich przygotowania i wykształcenia, tak aby były zdolne do niesienia pomocy kobietom będącym ofiarami wykorzystywania;

Kobiety na rynku pracy

51. zauważa, że procent udziału kobiet w rynku pracy jest nadal wyjątkowo niski, poniżej 25 %, i jest bardzo niski w porównaniu średniego procentu udziału kobiet w rynku pracy w UE-27, który wynosi 49 % oraz wskaźnik zatrudnienia kobiet spadł do około 20 %, co kontrastuje ze wzrostem liczby kobiet zatrudnionych w sektorze nieformalnym; jest to często wynikiem splotu różnych czynników, takich jak niski poziom wykształcenia licznej grupy kobiet, brak zinstytucjonalizowanego, rozpowszechnionego, dostępnego i niezbyt kosztownego systemu opieki nad dziećmi, osobami starszymi i niepełnosprawnymi krewnymi oraz podział obowiązków w społeczeństwie według płci;

52. podkreśla uwagę Komisji, że w odniesieniu do równych szans, wymagane jest dostosowanie do dorobku wspólnotowego, dotyczące w szczególności urlopu wychowawczego, równej płacy, równego dostępu do zatrudnienia oraz ustawowego i zawodowego zabezpieczenia społecznego;

53. w tym kontekście wyraża zadowolenie z takich projektów, jak wspólny holendersko-turecki projekt „Wzmacnianie równości w zatrudnieniu” oraz planowany projekt „Wsparcie dla kobiet-przedsiębiorców”, jak również współpraca między Garanti Bank i KAGIDER (Stowarzyszenie Kobiet-Przedsiębiorców) w zakresie ułatwień kredytowych do kwoty 30 000 USD i bezpłatnych szkoleń oferowanych kobietom-przedsiębiorcom;

54. wzywa rząd do utworzenia organu lub organów zajmujących się promocją, analizą, monitorowaniem i wspieraniem równego traktowania na rynku pracy, z uwzględnieniem kształcenia zawodowego w rozumieniu art. 8a dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy⁽¹⁾;

55. wzywa partnerów społecznych i rząd Turcji do podjęcia wszelkich niezbędnych działań mających na celu przejście z gospodarki nieformalnej do gospodarki oficjalnej; zwraca się do Komisji z prośbą, aby nadała priorytetowe znaczenie wspieraniu tychże wysiłków;

56. zwraca się do rządu Turcji z prośbą o dostarczanie dokładnych danych dotyczących dyskryminowania kobiet, w tym również dostępu kobiet noszących chusty do rynku pracy, w celu stwierdzenia, czy istnieje ryzyko pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć;

57. wzywa rząd Turcji do poprawy sytuacji osób wykonujących domową pracę nakładczą, z których większość to kobiety; w związku z tym nalega, aby Turcja podpisała i ratyfikowała powyższą konwencję nr 177 Międzynarodowej Organizacji Pracy w sprawie domowej pracy nakładczej oraz rozszerzyła zakres obowiązywania tureckiego kodeksu pracy w celu objęcia nim osób wykonujących domową pracę nakładczą;

58. ponownie wzywa rząd Turcji do opracowania i realizacji krajowych planów działania na rzecz kobiet i zatrudnienia, ograniczonych czasowo i służących osiągnięciu konkretnych celów, zgodnie z praktyką stosowaną obecnie w państwach członkowskich UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 39 z 14.2.1976, str. 40. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 269 z 5.10.2002, str. 15).

Wtorek, 13 lutego 2007 r.

59. wzywa tureckie ministerstwo pracy i partnerów społecznych do uwzględnienia kwestii związanych z równouprawnieniem w strategiach politycznych i zbiorowych układach zatrudnienia; wzywa też tureckie związki zawodowe do organizowania pracy w sektorze nieformalnym oraz do szkolenia przedstawicieli związków zawodowych w zakresie zagadnień dotyczących równouprawnienia; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez zrzeszenie związków zawodowych Türk-IS;

60. podkreśla ważną rolę partnerów społecznych w promowaniu praw kobiet i ich udziału w życiu gospodarczym, społecznym i politycznym; zachęca partnerów społecznych do podejmowania dalszych działań w celu wspierania udziału kobiet w organach zaangażowanych w dialog społeczny;

61. podejmuje decyzję o dokonywaniu regularnej oceny postępów Turcji w dziedzinie praw kobiet, niezależnie od rocznego sprawozdania Komisji w sprawie poczynionych postępów i przy jego uwzględnieniu, a także o ocenie postępów Turcji w zakresie praw kobiet na podstawie punktów referencyjnych zawartych w sprawozdaniu dotyczącym postępów;

*

* *

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. przemocy wobec kobiet, dyrektorowi generalnemu Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz rządowi i parlamentowi Turcji.
